

خبر

ابراز شرمندگی مر ضیه برومند از کوچ اجباری به شبکه نمایش خانگی

بخش فرهنگی – مر ضیه برومند ضمن اعلام خبر آماده پخش شدن سریال «شهرک کلیله و دمنه» می‌گوید ای کاش شرایط طوری بود که سریال‌ها و ساخته‌های او و همکارانش می‌توانست بی‌واسطه، در سراسر ایران در دسترس مردم قرار بگیرد ولی این‌طور نیست و او شرمند است. به گزارش خبرگزاری خبرآنلاین، مر ضیه برومند با انتشار ویدئویی در صفحه اینستاگرامش ضمن خبر دادن از آماده پخش شدن سریال عروסקی «شهرک کلیله و دمنه» از شبکه نمایش خانگی، چنین گفت:

«من نمی‌دانم چرا این عروסק‌ها دست از سرم برنمی‌دارند، البته شاید هم این منم که دست از سر عروסק‌های بیچاره برنمی‌دارم، آن هم در سن ۷۱ سالگی. به هر حال می‌خواستم خبر بدهم که من یک سریال جدید عروסקی ساختم، یک سریال با کلی شخصیت تازه، اسم این سریال «شهرک کلیله و دمنه» است. البته بهتان بگویم من این سریال را برای بچه‌ها ساختم، بلکه همه افراد خانواده از هر سنی می‌توانند این سریال را تماشا کنند و امیدوارم از آن خوششان بیاید. این سریال در بخش خصوصی تولید شده است و قرار است از سی‌ام اردیبهشت پخش شود. ای کاش مثل آن موقع‌ها شرایط طوری بود که سریال‌ها و ساخته‌های من و همکارانم می‌توانست بی‌واسطه در سراسر ایران در دسترس مردم قرار بگیرد ولی خب این‌طور نیست، من شرمندهام.»

.....●●●●●.....

محمود قربانی:

خانم گوگوش دروغ گفتی تا خودت را محبوب کنی

بخش فرهنگی – محمود قربانی، همسر اول فائقه آتشین (گوگوش) معتقد است او در مصاحبه با هما سرشار دروغ گفته تا خودش را محبوب کند و شخصیت فرزندش را زیر سوال برده در صورتی که اصلا مادر خوبی نبوده است.

به گزارش خبرگزاری خبرآنلاین، محمود قربانی، همسر اول فائقه آتشین (گوگوش) با انتشار پستی در صفحه اینستاگرامش نسبت به آن‌چه او در گفت‌وگو با هما سرشار مطرح کرد، واکنش نشان داد.

گوگوش در مصاحبه با سرشار گفت ازدواجش با محمود قربانی، بزرگ‌ترین اشتباهش بود و در ادامه اضافه کرد کامبیز قربانی، تنها فرزندش، ارتباط خوبی با او ندارد و بچه خوبی برای مادر و همسر و پدری خوب برای خانواده‌اش نیست.

محمود قربانی در واکنش به این اظهارات چنین گفت: «امروز، روز جهانی مادر است و من این روز را به تمام مادران با احساس و با محبت که عاشق فرزندانشان هستند تبریک می‌گویم ولی متاسفم که فرزند من مادری دارد که عاطفه، احساس و شخصیت ندارد. این مدت سعی کردیم احترام مادر بودنش را حفظ کنیم و همیشه حمایتش کنیم اما می‌بینم هنوز هم همان حالت جوانی‌اش و زمانی که می‌خواست از من جدا شود را دارد. همان زمان به مقامات گفته بود که من او را کتک می‌زدم اما من به شرف خاک مادرم و ایران قسم می‌خورم که اصلا دست روی او بلند نکردم و او با این شرگرد معصوم‌باری، من را دیو و خودش را محبوب کرد و ما حرفی ن‌زدیم ولی من به احترام عشق به فرزندم او را حمایت کردم.»

او ادامه داد: «خانم گوگوش شما دروغ گفتید و شخصیت خودتان را زیر سوال بردید برای اینکه بتوانید کارهای شیک شبکه ورشکسته را پیش ببرید. حتی برای این کار از کامبیز مایه گذاشتید، کسی که اتفاقا پدر خوبی برای بچه‌هایش است و شما را بسیار دوست دارد و وقتی نامتان می‌آید اشک در چشمانش جمع می‌شود اما شما هیچ‌کام مادری کردن در حق او را بلد نبودید. کامبیز فرزند خوبی است، شما مادر خوبی نیستید.»

قربانی در پایان گفت: «کامبیز به من می‌گوید پدر جواب این همه بی‌مهری را چگونه بدهم، در پاسخ به این حرف‌ها چه جوابی بدهم؟ می‌گویم هیچ چیز مادرت است و احترامش واجب، نباید حرفی بزنی.»

.....●●●●●.....

زمان روی پرده رفتن ترانه علیدوستی و نوید محمدرزاده در کن اعلام شد

بخش فرهنگی– «برادران لیلیا» ساخته سعید روستایی با بازی بازیگرانی چون ترانه علیدوستی و نوید محمدرزاده در هفتادوپنجمین جشنواره فیلم کن در پنج نوبت روی پرده می‌رود. فیلم «برادران لیلیا» ساخته سعید روستایی که نماینده سینمای ایران در بخش مسابقه اصلی هفتادوپنجمین جشنواره فیلم کن است، اولین نمایش جهانی خود را روز ۲۵ می (۴ خرداد) از ساعت ۱۵ در گرند لومیر سالن اصلی جشنواره تجربه خواهد کرد و روز ۲۶ می (۵ خرداد) نیز از ساعت ۸ برای دومین بار در این سالن روی پرده می‌رود. ساخته دو ساعت و چهل و پنج دقیقه‌ای روستایی که از طولانی‌ترین فیلم‌های امسال جشنواره کن است، روز ۲۶ می (۵ خرداد) از ساعت ۱۴:۱۵ در سالن انیس وارد، ۲۷ می (۶ خرداد) از ساعت ۱۷:۳۰ در سالن آئورا و روز ۲۸ می (۷ خرداد) از ساعت ۱۵ پنجمین و آخرین نمایش خود را در سالن آیگکس جشنواره تجربه می‌کند.

هنوز به صورت رسمی جریثات زیادی درباره داستان فیلم «برادران لیلیا» منتشر نشده اما ترانه علیدوستی، نوید محمدرزاده، سعید پورصمیمی، پیمان معادی و محمد علیجمدی از جمله بازیگران این فیلم هستند و کمپانی فرانسوی «**Wild Bunch**» نیز بخش بین‌المللی این فیلم را بر عهده دارد.

دیگر فیلم ایرانی حاضر در جشنواره کن امسال، «تصور» اولین ساخته علی بهراد است که به عنوان یکی از ۷ فیلم بلند در بخش مسابقه هفته منتقدین جشنواره کن دو نمایش در روزهای ۲۲ و ۲۴ می (۲ و ۳ خرداد) از ساعت ۸:۳۰ در سالن اسپیس میرامار خواهد داشت. لیلیا حاتمى و مهرداد صدیقیان بازیگران اصلی این فیلم هستند، بخش جنینی هفته منتقدین کن ویژه فیلم‌های اول و دوم کارگردانان است.

علی عباسی کارگردانی ایرانی- دانمارکی که در سال ۲۰۱۸ با فیلم «مرز» جایزه نوعی نگاه کن را به خود اختصاص داد، امسال با فیلم فارسی‌زبان «عنکبوت مقدس» پا به جشنواره کن می‌گذارد که طی روزهای ۲۲ تا ۲۵ می (۱ تا ۴ خرداد) در پنج نوبت در جشنواره کن به نمایش گذاشته می‌شود.

«عنکبوت مقدس» که در کشور اردن فیلمبرداری شده با بازی مجموعه‌ای از بازیگران ایرانی از جمله زهرا امیرابراهیمی همراه است و داستان یک قاتل زنجیره‌ای زنان را در مشهد روایت می‌کند. هفتادوپنجمین جشنواره فیلم کن از ۱۷ تا ۲۸ می (۲۷ اردیبهشت تا هفت خردادماه) برگزار می‌شود.

بخش فرهنگی – فردوسی شاعر بزرگ حماسه سرای ایران زمین است. شاهنامه فردوسی بخشی از هویت فرهنگی ادبیات ایران را تشکیل می‌دهد و سند افتخار ایران باستان است.

فرهنگ و ادبیات ایران دارای پیشینه‌ای قوی و با افتخار است. در طول قرن‌های گذشته شاعران و سخن سرایان نامی در کشور ایران زندگی کرده‌اند و آثار ارزشمند از ادبیات کهن ایران زمین، از خود به یادگار باقی گذاشته‌اند. هرکدام از آثار شاعران و نویسندگان ایرانی، برگی از سند افتخار ایران در جهان به حساب می‌آیند. فردوسی از قدیمی‌ترین شاعران ایران است. این شاعر بزرگ به نظم در آوردن حماسه‌های پهلوانان ایرانی، از میان داستان‌های اصیل و کهن ایران زمین، اثری جاودانه در ادبیات ما خلق کرده است. اگر در جهان سخنی از ادبیات و فرهنگ ایران شنیده می‌شود، بی‌شک فردوسی یکی از دلایل آن به شمار می‌رود. شاهنامه فردوسی برگ زرینی از ادبیات ایران زمین در طول اعصار و قرون گذشته بوده است و همچنین در آینده خواهد بود.

ابوالقاسم حسن پور علی توسی، معروف به ابوالقاسم فردوسی، حماسه‌سرای بزرگ سرزمین ایران است. بخشی از فرهنگ و ادبیات غنی ایران زمین اعتبار خود را از فردوسی می‌گیرد. هر زمان سخنی از ادبیات حماسی ایران بر زبان بیاید، نام فردوسی تداعی می‌شود. فردوسی با عشق به ایران زمین و با الهام از آموزه‌های دینی و اخلاقی‌اش، بلندترین اثر منظوم حماسی تاریخ ایران، شاهنامه را سرود. شاید بتوان به جرئت گفت فردوسی بزرگ‌ترین شاعر پارسی گو در سراسر جهان با شهرت فراگیر است. متأسفانه آن‌چنان که باید از جزئیات زندگی فردوسی اطلاعاتی در دست نیست، در زمان حیات حکیم ابوالقاسم فردوسی، عظمت اثر حماسی او آن‌چنان که باید روشن نشد. یک قرن پس از مرگ فردوسی، حکیم نظامی گنجوی به تحقیق و نوشتن دربارهٔ این شاعر حماسی برجسته همت کرد و توانست با مراجعه به محل زندگی و آرامگاه ابوالقاسم فردوسی، از دوران زندگی و شیوه حیات او اطلاعاتی به دست بیاورد.

فردوسی در سخن لطیف و پر شور است. در اثر منظوم شاهنامه طبع لطیف و روحیه وطن دوستی فردوسی دیده می‌شود. حکیم توس به ایران زمین و افسانه قهرمانان آن عشق می‌ورزید. در شعرهای او از هجو، دروغ و تملق خبری نیست. ابوالقاسم فردوسی شاعر اخلاق گرا و فضیلت دوست در ادبیات حماسی ایران است. شاهنامه را نیز می‌توان اثر حماسی منحصربه‌فرد در ابیات ایران نامید.

در واقع آثار تاثیرگذار نظامی با الگوبرداری از شاهنامه فردوسی سروده و نگاشته شده‌اند؛ به همین دلیل منبعی مناسب برای شناخت هرچه بیشتر فردوسی هستند. آنچه که در مورد فردوسی برای همه مردم ایران و جهان آشکار است، جایگاه والا و تاثیرگذار این شاعر گران‌قدر، در فرهنگ و ادب پارسی است. در تقویم ملی ایران روز ۲۵ اردیبهشت ماه (۱۴ می) را به نام این شاعر نام‌گذاری کرده‌اند و مصادف با این روز، جشن‌های متفاوتی درمجموعه‌های فرهنگی در سراسر ایران برگزار می‌شود. این روز، روز جهانی فردوسی نیز هست.

توس همواره منطقه جلال و درگیری به‌منظور مقابله و مبارزه با سلطه بیگانگان و زادگاه دو حماسه‌سرای بزرگ ایران یعنی دقیقی و اسدی بیگانگان و زادگاه دو حماسه‌سرای بزرگ ایران یعنی دقیقی و اسدی طوسی بود. در نقل قولی مشهور، جنازه فردوسی به‌دلیل شیعه بودن، به گورستان شهر راه داده نشد و ناچار او را در باغ خودش در شهر طابران توس، نزدیک به دروازه شرقی رزان به خاک سپردند. مدفن وی زیارتگاه اهل دانش و معرفت بود و با وجودی‌که بارها ویران شد، از نو ساخته می‌شد.

به گزارش ایلنا، نشست «پاسداشت زبان پارسی و بزرگداشت حکیم ابوالقاسم فردوسی»، روز ۱۹ اردیبهشت، به همت پژوهشکده علوم تاریخی پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی برگزار و دو سخنرانی علمی ارائه شد.

اولین سخنران این نشست الهام ملک‌زاده (عضو هیأت علمی پژوهشکده علوم تاریخی و مدیر گروه تاریخ اجتماعی و اقتصادی) بود. وی سخنانش را با عنوان «روایت اسنادی جشن هزاره و افتتاح آرامگاه فردوسی» با استفاده از اسناد منتشر نشده موجود در آرشیو ملی ایران آغاز کرد و گفت: هزاره فردوسی اولین همایش بین‌المللی و کنگره ادبی بود که به‌مناسبت هزارمین سال ولادت فردوسی برگزار شد. هزاره که اولین بار توسط محمدمحیط طباطبایی در ۱۳۰۸، در مقاله‌ای به‌کار گرفته شد، در سال ۱۳۱۱ ش، توسط وزارت معارف، اوقاف و صنایع مستظرفه برای نام‌گذاری کنگره میلاد فردوسی استفاده شد.

به گفته او، جشن هزاره فردوسی از روز چهارشنبه ۱۱ مهر ۱۳۱۳ با ورود میهمانان به تهران شروع و مراسم افتتاحیه ساعت ۱۰ صبح روز پنج شنبه ۱۲ مهرماه در سالن دانش‌سرای عالی یا همان تالار دارالفنون آغاز به‌کار کرد. حضار متشکل از ۴۰ دانشمند و خاورشناس خارجی از ۱۷ کشور شامل ژاپن، آمریکا، هندوستان، شوروی، آلمان، ایتالیا، انگلستان، عراق، چکسلواکی، افغانستان، مصر، دانمارک، ترکیه، فرانسه، لهستان و فلسطین، هیأت دولت، رجال و ۴۰ تن از فضایی کشور بودند. روز اول پس از برگزاری جلسه علمی میهمانان هزاره فردوسی از عمارت و کتابخانه گلستان بازدید کردند. در روز دوم افتتاح کتابخانه فردوسی، بازدید از مجلس شورای ملی و کنفرانسی راجع به فردوسی در سالن وزارت معارف برگزار شد. روز شنبه ۱۴ مهر، جلسه علمی کنگره با سخنرانی یکی از مستشرقین و نمایش درام فردوسی در تکیه دولت همراه بود. یکشنبه ۱۵ مهر بازدید از مدرسه صنایع مستظرفه، چوگان بازی با لباس‌های دوران فردوسی و نمایش‌های پهلوانی و نمایش فیلم راجع به زندگی فردوسی انجام شد. برنامه‌ها در چهارمین روز هزاره فردوسی با بازدید از حفريات شهر ری و مسجد ورامین همراه بود. کنگره، هفت روز در تهران ادامه یافت. ضمن این‌که در سایر شهرهای ایران نیز به همین مناسبت، برنامه‌های متنوع فرهنگی، علمی و جشن‌هایی برپا شد.

ملک‌زاده ادامه داد: هم‌زمان، در برخی کشورهای دیگر دنیا نیز به مناسبت هزاره حکیم ابوالقاسم فردوسی جشن‌هایی برگزار می‌شد. پاریس، مسکو، برلن، میشیگان، استانبول، ورشو، واشنگتن، لندن، بروکسل، ژنو و… از جمله شهرهای بزرگ دنیا بودند که با حضور بالاترین مقامات سیاسی و فرهنگی خود به برپایی جشن‌ها، برنامه‌های علمی و فرهنگی اقدام کردند.

{فرهنگی}

در نشست پاسداشت زبان پارسی و بزرگداشت فردوسی مطرح شد

جنازه فردوسی را به‌دلیل شیعه بودن، به گورستان شهر راه ندادند

شاعری داشت، تاریخ اتمام مقبره فردوسی را چنین ثبت کرد:
به شمسی شد اتمام آرامگه/ هزار و سه صد از پی‌اش سیزده
ملک‌زاده شرح داد: نای آرامگاه فردوسی، در قالب مجموعه‌ای فرهنگی به نام باغ آرامگاه فردوسی، در شهر توس در ۲۰ کیلومتری شهر مشهد به طرف قوچان به یاد حکیم ابوالقاسم فردوسی ساخته شد. مساحت ساختمان ۹۴۵ متر بود که چون طراحی بنا از محاسبات فنی دقیق برخوردار نبود و مقاومت خاک و مصالح پی، به‌درستی انجام نگرفته بود، از همان سال‌های نخست شروع به جاب‌ و رطوبت و نشست کرد. تعمیرات و مراقبت‌های سی‌ساله هم کارگر

نشد. در نتیجه لزوم تجدید بنا و به دستور انجمن آثار ملی، در سال ۱۳۴۳ بازسازی بنا با نظارت مهندس هوشنگ سیحون در دستور کار قرار گرفت. بدین ترتیب در سال ۱۳۴۷ و اوایل ۱۳۴۸، بنای جدید بر اساس آرامگاه کوروش از بتون، سنگ و کاشی در حالی‌که بهترین حجار آن تصاویری از شاهنامه را بر دیوارهایش حک کردند، مرمت و نوسازی شد. سقف داخلی با کاشی‌کاری مرقع، متأثر از عناصر تزئینی دوره هخامنشی و عصر فردوسی روکاری و دیوارهای آن تماماً با سنگ‌هایی از منطقه توس نماسازی شد. بنای پیشین دارای نمای بیرونی شبیه بنای فعلی بود، اما داخل آن کوچک‌تر و کم‌عمق‌تر و دارای دو ورودی کم عرض شرقی و غربی بود.

سال‌ها بعد مهدی اخوان ثالث در گوشه‌ای از این مجموعه در کنار مدفن فردوسی به خاک سپرده شد.

در حال حاضر نیز باغ آرامگاه که حدود شش هکتار مساحت و یک موزه و کتابخانه دارد، سالانه بیش از یک میلیون گردشگر را می‌پذیرد. محل موزه در گذشته، چاپخانه سنتی و مکانی برای استراحت بازدیدکنندگان بود! که در سال ۱۳۶۱، با کشف آثار باستانی در شهر قدیم توس و همچنین اهدای اشیای تاریخی توسط افراد مختلف، به موزه تبدیل شد. در سال‌های اخیر نیز مدفن استاد آواز ایران محمدرضا شجریان شد.

ملک‌زاده، در پایان سخنرانی خود با اشاره به تعدادی از اسنادی که قرائت کرد، توجه مخاطبان را به برگزاری نمایشگاه مجازی تصاویر و اسناد مرتبط با شاهنامه و هزاره فردوسی که مجموعه کاملی از سندهای مورد استفاده در این سخنرانی را در بر می‌گیرد و هفته آینده در وبگاه پژوهشگاه قابل دسترس خواهد بود، جلب کرد.

چگونگی عملکرد بنیاد شاهنامه فردوسی

سخنران دوم این نشست انیس سجادی، از دانش‌آموختگان رشته تاریخ ایران در دوره اسلامی و از پژوهشگران جوان این حوزه، مطالبش را با عنوان «برسی زمینه‌های شکل‌گیری و عملکرد بنیاد شاهنامه فردوسی» آغاز کرد و با اشاره به میحث بنیاد شاهنامه گفت: بنیاد شاهنامه فردوسی در پی تدوین یک تصحیح انتقادی از متن شاهنامه ضمن لحاظ کردن جنبه‌های زبانی، ادبی، تاریخی، فرهنگی و هنری آن و به‌منظور استفاده از این اثر در رهبری و ارشاد نسل جوان کشور پدید آمد. اگرچه، حوزه فعالیت‌های این مؤسسه به امر شاهنامه‌پژوهی محدود می‌شد، اما در آن به شاهنامه به‌عنوان متنی که ناقل زبان فارسی و فرهنگ ایرانی از دوران باستان به دوران اسلامی است، توجه می‌شد. از این منظر، استفاده از شاهنامه به‌عنوان یکی از مهمترین عناصر شکل‌دهی و تداوم هویت ایرانیان در رئوس سیاست‌های فرهنگی حکومت قرار گرفت. لذا، در این مؤسسه فعالیت‌هایی صورت پذیرفت که ورای انتشار تصحیح داستان‌هایی از شاهنامه و نیز متمرکز ساختن مطالعات شاهنامه‌پژوهی داخل کشور در نشریه سیمرخ و تشکیل جلسات علمی هفته فردوسی و هفته شاهنامه و مشارکت فعال در جشنواره طوس به بهره‌برداری از این اثر در تدوین زیرساخت‌های علمی هویت ایرانی می‌پرداخت.

سجادی ادامه داد: بنابراین دستاوردی که این مؤسسه حاضر برای حکومت فراهم می‌آورد، تعریفی بود که از هویت انسان ایرانی در سال‌های پایانی حکومت پهلوی دوم ارائه می‌شد. بر این مبنا، انسان ایرانی در دوره پهلوی دوم، متکلم به زبان فارسی و میراث دار اثر ارزشمندی چون شاهنامه بوده که در عین تعلق به سرزمینی باستانی، در پیوند فرهنگی عمیق و استوار با کشورهای همسایه است و همگام با مدرنیزاسیون ایران و آشنایی وی با ضرورت‌ها، ایجاب‌ها و ملزومات یک جامعه مدرن به احیاء و بازتعریف مداوم خود در عرصه رقابت‌های جهانی می‌پردازد و خود را با زبان خودی در برابر دیگری و برای دیگری باز می‌شناساند.

سجادی همچنین به تفصیل از انگیزه‌های شکل‌گیری بنیاد شاهنامه، زمینه‌های مؤثر در شکل‌گیری بنیاد شاهنامه، ساختار سازمانی آن و کارگرانی که در قالب اعضای هیأت امناء، دبیرکل، رئیس بخش تحقیقات، رئیس دبیرخانه علمی، مشاوران پژوهشی و کارمندان تحقیقاتی و فنی که در بنیاد شاهنامه مشغول خدمت بودند سخن گفت و در ادامه، اهداف بنیاد مبتنی بر اساسنامه آنچه را که ضرورت ایجاد سازمانی روشمند جهت تصحیح انتقادی متن شاهنامه تبیین می‌کرد، مورد بررسی قرار گرفت و وظایف بنیاد نیز به‌طور مشروح ارائه شد.

چگونگی عملکرد بنیاد شاهنامه فردوسی، بخش پایانی سخنان سجادی بود که با محوریت اقدامات و خدمات مجتبی مینوی به‌عنوان رئیس بنیاد شاهنامه، به ذکر دستاوردهای بنیاد در بخش‌های مختلف انتشارات و آثار چاپ شده درخصوص فردوسی، شاهنامه و داستان‌های آن اختصاص یافت. نشریه سیمرخ به‌عنوان ارگان بنیاد که از ۲۵ اسفند ۱۳۵۱، مصادف با «روز فردوسی» منتشر و تا پیش از انقلاب ۵ شماره از آن به چاپ رسید، از دیگر اقدامات بنیاد شاهنامه مطرح و ارائه شد. در ادامه عملکرد بنیاد شاهنامه فردوسی به موارد متعددی ازجمله: برگزاری روز فردوسی در سال ۱۳۵۳، برگزاری هفته گفتگو درباره فردوسی به سال ۱۳۵۴، مشارکت در برگزاری جشنواره طوس، دعوت از هنرمندان، شاعران و نویسندگان، تشکیل نمایشگاه دائمی برای معرفی فردوسی و شاهنامه به مردم تهران، همکاری با مؤسسات تربیتی و تربیت بدنی برای استفاده از حماسه فردوسی جهت ارشاد جوانان، همکاری با سازمان جلب سیاحان و استانداری خراسان برای تشویق زائران حرم رضوی جهت بازدید طوس و آرامگاه فردوسی و فعالیت‌های متنوع دیگر اشاره شد.

در بامداد سه شنبه ۱۷ مهر، میهمانان با خودروهای مجزا به سمت مشهد حرکت کردند. شب اول در شاهرود اقامت کردند. ۱۹ مهر به نیشابور رسیده و از آرامگاه خیام بازدید به‌عمل آوردند. روز جمعه ۲۰ مهر وارد مشهد شدند و مسجد گوهرشاد و از کتابخانه آستان قدس بازدید کردند. این درحالی بود که در تمام سفر رضاشاه، ۵۰ کیلومتر جلوتر از آن‌ها حرکت می‌کرد تا شخصا به امور پذیرایی از میهمان‌ها در شهرهای مختلف رسیدگی کند.

او ادامه داد: ساعت ۳ بعدازظهر جمعه ۲۰ مهر ۱۳۱۳ آرامگاه فردوسی

با حضور رضاشاه و جمعی از مستشرقین و میهمانان افتتاح شد. سپس میهمانان در مجلس شام انجمن ادبی خراسان شرکت کردند. روز شنبه ۲۱ مهر بیمارستان شاهرضا مشهد افتتاح شد و عصر آن روز شاهنامه‌خوانی در انجمن ادبی خراسان برگزار شد. صبح روز یک‌شنبه ۲۲ مهر، میهمانان هزاره فردوسی، به تهران بازگشتند.

ملک‌زاده، بخش دوم سخنرانی خود را به افتتاح آرامگاه فردوسی و روند تأسیس آن اختصاص داد، ضمن این‌که بخش‌هایی از اسناد مرتبط با سخنان خود را برای حضار قرائت کرد. وی در نحوه شناسایی محل آرامگاه تأکید کرد: با توجه به آگاهی‌هایی که از شواهد باستان‌شناسی مستفاد می‌شود، این منطقه، به منطقه تاریخی توس تعلق دارد که در دوره اساطیری به‌دست توس پهلوان ایرانی بنا شد. توس همواره منطقه جدال و درگیری به‌منظور مقابله و مبارزه با سلطه بیگانگان و زادگاه دو حماسه‌سرای بزرگ ایران یعنی دقیقی و اسدی طوسی بود. در نقل قولی مشهور، جنازه فردوسی به‌دلیل شیعه بودن، به گورستان شهر راه داده نشد و ناچار او را در باغ خودش در شهر طابران توس، نزدیک به دروازه شرقی رزان به خاک سپردند. مدفن وی زیارتگاه اهل دانش و معرفت بود و با وجودی‌که بارها ویران شد و با وجودی‌که بارها ویران شد، از نو ساخته می‌شد.

توس همواره منطقه جلال و درگیری به‌منظور مقابله و مبارزه با سلطه بیگانگان و زادگاه دو حماسه‌سرای بزرگ ایران یعنی دقیقی و اسدی طوسی بود. در نقل قولی مشهور، جنازه فردوسی به‌دلیل شیعه بودن، به گورستان شهر راه داده نشد و ناچار او را در باغ خودش در شهر طابران توس، نزدیک به دروازه شرقی رزان به خاک سپردند. مدفن وی زیارتگاه اهل دانش و معرفت بود و با وجودی‌که بارها ویران شد، از نو ساخته می‌شد.

به گزارش ایلنا، نشست «پاسداشت زبان پارسی و بزرگداشت حکیم ابوالقاسم فردوسی»، روز ۱۹ اردیبهشت، به همت پژوهشکده علوم تاریخی پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی برگزار و دو سخنرانی علمی ارائه شد. اولین سخنران این نشست الهام ملک‌زاده (عضو هیأت علمی پژوهشکده علوم تاریخی و مدیر گروه تاریخ اجتماعی و اقتصادی) بود. وی سخنانش را با عنوان «روایت اسنادی جشن هزاره و افتتاح آرامگاه فردوسی» با استفاده از اسناد منتشر نشده موجود در آرشیو ملی ایران آغاز کرد و گفت: هزاره فردوسی اولین همایش بین‌المللی و کنگره ادبی بود که به‌مناسبت هزارمین سال ولادت فردوسی برگزار شد. هزاره که اولین بار توسط محمدمحیط طباطبایی در ۱۳۰۸، در مقاله‌ای به‌کار گرفته شد، در سال ۱۳۱۱ ش، توسط وزارت معارف، اوقاف و صنایع مستظرفه برای نام‌گذاری کنگره میلاد فردوسی استفاده شد.

به گفته او، جشن هزاره فردوسی از روز چهارشنبه ۱۱ مهر ۱۳۱۳ با ورود میهمانان به تهران شروع و مراسم افتتاحیه ساعت ۱۰ صبح روز پنج شنبه ۱۲ مهرماه در سالن دانش‌سرای عالی یا همان تالار دارالفنون آغاز به‌کار کرد. حضار متشکل از ۴۰ دانشمند و خاورشناس خارجی از ۱۷ کشور شامل ژاپن، آمریکا، هندوستان، شوروی، آلمان، ایتالیا، انگلستان، عراق، چکسلواکی، افغانستان، مصر، دانمارک، ترکیه، فرانسه، لهستان و فلسطین، هیأت دولت، رجال و ۴۰ تن از فضایی کشور بودند. روز اول پس از برگزاری جلسه علمی میهمانان هزاره فردوسی از عمارت و کتابخانه گلستان بازدید کردند. در روز دوم افتتاح کتابخانه فردوسی، بازدید از مجلس شورای ملی و کنفرانسی راجع به فردوسی در سالن وزارت معارف برگزار شد. روز شنبه ۱۴ مهر، جلسه علمی کنگره با سخنرانی یکی از مستشرقین و نمایش درام فردوسی در تکیه دولت همراه بود. یکشنبه ۱۵ مهر بازدید از مدرسه صنایع مستظرفه، چوگان بازی با لباس‌های دوران فردوسی و نمایش‌های پهلوانی و نمایش فیلم راجع به زندگی فردوسی انجام شد. برنامه‌ها در چهارمین روز هزاره فردوسی با بازدید از حفريات شهر ری و مسجد ورامین همراه بود. کنگره، هفت روز در تهران ادامه یافت. ضمن این‌که در سایر شهرهای ایران نیز به همین مناسبت، برنامه‌های متنوع فرهنگی، علمی و جشن‌هایی برپا شد.

ملک‌زاده ادامه داد: هم‌زمان، در برخی کشورهای دیگر دنیا نیز به مناسبت هزاره حکیم ابوالقاسم فردوسی جشن‌هایی برگزار می‌شد. پاریس، مسکو، برلن، میشیگان، استانبول، ورشو، واشنگتن، لندن، بروکسل، ژنو و… از جمله شهرهای بزرگ دنیا بودند که با حضور بالاترین مقامات سیاسی و فرهنگی خود به برپایی جشن‌ها، برنامه‌های علمی و فرهنگی اقدام کردند.